

δια, ἤτικ ἀπηύδῃσε βαθυηδὸν πάλλουσα ὑπὲρ δέκα ὑπάρξεων».

Ἡ καλλιέπεια ὑπῆρξε μία τῶν πολλῶν ἀρετῶν του Βυζαντίου ὡς δημοσιογράφου. Τὸ ὕφος του, γνησίως ἑλληνικὸν καὶ εὐληπτον, μὴδ' ἀμέτρως ἀρχαῖζον μὴδ' ἐνασμενίζον εἰς χυδαῖσμούς, ἀνθηρὸν ἅμα καὶ νευρῶδες, ὁτὲ μὲν χαρίεν ἢ σκωπτικόν, ὁτὲ δ' ὀργίλον ἢ ἐνθουσιῶδες, εὐνεται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα τοῖς περὶ τὴν γλῶσσαν ἀγωνιζόμενοις. Πολλὰ τῶν δημοσιογραφικῶν του ἀρθρῶν, περιουλλεγένητα εἰς κομψὸν τόμον ὑπὸ εὐλαβοῦς ἀδελφικῆς χειρός, τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου, θά ἐπιζήσωσιν ὡς μνημεῖον πολῦτιμον τῆς γλωσσικῆς του δεινότητος, πρὸς δὲ καὶ τῆς πιστῆς ἐξεικονίσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων δύο δεκαετηρίδων.

Ἀπέθανε τῇ 1 Ἰουλίου τοῦ 1892 ἐν Ἀθήναις, ὁ δὲ θάνατός του, ὅστις ἐπλήγωσε βαθύτατα τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου, ἀπεστέρησε τὴν πατρίδα ἐνὸς ἐπιφανοῦς τέκνου τῆς.

ΠΙΘΑΜΜΕΝΟ ΦΙΛΙ

(Ἐκ τῶν τῆς Ada Negri)

ΠΡΕΣΑ ἔς τὸ χόρτο τὸ βαθὺ μίαν ἀνοιξὴ θλιμμένη
 ἓνα λουλοῦδι πρῶϊμο βιολέτας ἔχει ἀνθίσει,
 τ' ἀγέρι ἦτανε ψυχρὸ καὶ πρὶν ἀκόμη ζήσῃ,
 μαράθηκ' ἡ βιολέτα μου ἡ λεπτοκαμωμένη.

Ἐπάνω εἰς τὸ στόμα μου μία βραδεῖα θλιμμένη
 ἀπ' τὴν καρδιά μου ἓνα φιλὶ γιὰ σένα ἔχει ἀνθίσει.
 Μὰ τὸ κεφάλι σου γυρνᾷς, καὶ πρὶν ἀκόμη ζήσῃ
 τὸ ἐρωτικὸ φιλάκι μου νεκρὸ στὰ χεῖλη μένει.

Σμύρνη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ